

Hasan Âli Ediz (1904, Priboy, Sırbistan - 3 Temmuz 1972, İstanbul)

70'e yakın çeviriye imza atmış yetkin ve öncü çevirmenlerimizdendir.

Sırbistan'ın Priboy kasabasında doğdu ve on bir yaşına kadar orada yaşadı. Balkan Savaşı'ndan sonra, 1913 yılında, ailesiyle birlikte İstanbul'a göç etti.

Telgrafçı olan babası 1914 yılında askere alınınca ailenin maddi durumu kötüleşti. Hasan Âli Ediz, gündüz okula devam etmek ve akşamları ekmek fırınında çalışmak durumunda kaldı. 1919'da İstanbul'un İngilizler tarafından işgali sırasında işgale karşı bildiri dağıtmaktan tutuklandı. 1921 yılında İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesine girdi. Maddi yetersizlik sebebiyle Askeri Tıp Akademisi'ne geçti. 1921 yılından 1930'lu yıllara kadar Türkiye Komünist Partisi (TKP) içinde çalışma yürüttü, Merkez Komitesi ve Politbüro'ya seçildi. 1923 1 Mayıs'ında "komünist bildirileri dağıttığı" için tutuklandı. Nisan 1924'te ikinci kez tutuklandı ve Askeri Tıp Akademisi'nden atıldı. İki ay hapiste kaldı. 1925'te Sovyetler Birliği'ne gitti. Gıyabında 15 yıl kürek cezasına çarptırıldı. Orada kaldığı beş yıl içinde bir yandan siyasi faaliyetlerini sürdürürken bir yandan da tıp eğitimine devam etti. Türkiye'ye döndükten sonra, 1930-1935 yılları arasında hapis yattı.

Sonraki yıllarda kendini tümüyle yazarlığa ve çevirmenliğe verdi. Devlet Kitapları Müdürlüğü'ne danışman olarak girdi ve buradan emekli oldu.

Hasan Âli Ediz'in asıl verimi çeviri alanındadır. Milli Eğitim Bakanlığı Dünya Klasikleri dizisinin gerçekleşmesine önemli katkısı oldu. Fransızca, Rusça ve Sırpça bilen Ediz, pek çok klasik ve çağdaş yapıtı Türkçeye kazandırdı.

Ölümünden sonra, Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS) tarafından Hasan Âli Ediz Çeviri Ödülü verilmeye başlandı. Ne var ki bu ödül, TYS'nin 12 Eylül Darbesi'nden sonra kapatılmasıyla kesintiye uğradı.

Suç ve Ceza (Dostoyevski), *Anna Karenina* (Tolstoy), *Seçme Öyküler* (Çehov, 2 cilt), *Duman* (Turgenev), *Mayıs Gecesi* (Gogol), *Dubrovski* (Puşkin), *Soytarı* (Gorki), *Ekmeğini Kazanırken* (Gorki), *Benim Üniversitelerim* (Gorki); Yordam Edebiyat'ın yayımladığı ve yayımlayacağı Hasan Âli Ediz çevirilerinden bazılarıdır.

Hasan Âli Ediz, çeviri hayatının ilk yıllarından itibaren Çehov öykülerini Türkçeleştirmeye başlamış; 1938'de *Artistin Ölümü*, *Kabuğuna Çekilmiş Adam*; 1939'da *6 No.lu Koşu*; 1943'te *Bir Ressamın Hikâyesi* (Ve Diğer Hikâyeler); 1955'te *75.000* ve 1971'de *Küçük Köpekli Kadın* adlı seçkilerle bu öyküler Türkçeye kazandırılmıştır. Tüm bu çeviriler Rusça aslından yapılmış olup, toplu basımı 1991 yılında Engin Yayıncılık tarafından gerçekleştirilmiştir.

Eserin orijinal adı:
Анна Каренина

Yordam Edebiyat'ta
Hasan Âli Ediz Çevirileri

Suç ve Ceza • Dostoyevski

Anna Karenina • Tolstoy

Seçme Öyküler • Çehov (2 cilt)

Duman • Turgenyev

Mayıs Gecesi • Gogol

Dubrovski • Puşkin

Soytarı • Gorki

Ekmeğimi Kazanırken • Gorki

Benim Üniversitelerim • Gorki

LEV TOLSTOY

ANNA KARENİNA

ROMAN

TÜRKÇESİ

HASAN ÂLİ EDİZ

BİRİNCİ CİLT

yordam
edebiyat

Yordam Edebiyat: 17 • **Anna Karenina I** • Lev Tolstoy
ISBN 978-605-172-201-6 (Tk) - ISBN 978-605-172-202-3 • *Türkçesi:* Hasan Âli Ediz
Düzeltilme: Dilan Keyvan-Hayri Erdoğan • *Kapak ve İç Tasarım:* Savaş Çekiç
Sayfa Düzeni: Gönül Göner • *Birinci Basım:* Mart 2017 • *İkinci Basım:* Ağustos 2017
Üçüncü Basım: Mart 2019 • *Dördüncü Basım:* Ekim 2021 • *Beşinci Basım:* Mayıs 2023
© Yordam Kitap, 2016

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 44790)
Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat: 3 34110 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 528 19 10 • **W:** www.yordamkitap.com • **E:** info@yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamEdebiyat • www.twitter.com/YordamEdebiyat
www.instagram.com/yordamkitap

Baskı: **Pasifik Ofset** (Sertifika No: 44451)
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İstanbul
Tel: 0212 412 17 77

ANNA KARENINA

ROMAN

LEV NİKOLAYEViÇ TOLSTOY

Hasan Âli Ediz

HAYAT YOLU

Yasnaya Polyana

Moskova'nın iki yüz kilometre güneyinde, Tula yakınlarında, adı bütün kültür dünyasınca bilinen bir derebeyi yurtluğu vardır. Bu yurtluk, insanlığın büyük dehalarından Lev Nikolayeviç Tolstoy'un doğup büyüdüğü ve çalıştığı yerdir.

Lev Nikolayeviç Tolstoy, 28 Ağustos 1828 tarihinde, çok eski ve soylu bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Babası Kont Nikolay İlyiç Tolstoy, Napolyon savaşlarına 1812 yılında katılmış emekli bir yarbaydı. 1822 yılında, pek de güzel sayılmayan, ama çok zengin bir kadın olan Prenses Marya Nikolayevna Volkonskaya ile evlendi. Volkonskaya'nın kocasına getirdiği çeyiz arasında Yasnaya Polyana da vardı.

Yasnaya Polyana yurtluğu, kendi çağının örnek bir "Asilzade Yuvası" idi. Bu yurtluğu, Katerina devrinin kültürlü aristokratlarından, Marya Volkanskaya'nın babası Prens Nikolay Volkonski, XVIII. yüzyılın sonlarında yaptırmıştı. Yurtluk, özellikle yerinin şiirsel görünüşü ile dikkat çekmekte idi. Balta yüzü görmemiş sık bir orman gelip yurtluğa dayanıyordu. Yurtluk, güneşli havalarda, ormanın koyu yeşil fonunda açık bir leke gibi görünen ağaçsız bir

düzlükte kurulmuş ve yavaş yavaş büyümüşü. Yurtluğa girerken iki beyaz taş kule, iki yanı ağaçlı yollar, eski bir parkın sık çalılığı, ser-ler, havuzlar, yanlarında iki bölüğü olan büyük bir derebeyi köşkü bulunuyordu. İşte, Tolstoy doğduğu zaman bu “Asilzade Yuvası”nın genel görünüşü böyle idi. Yurtluğun hemen önünde, parkın biraz ilerisinde, damları saman örtülü evleriyle köy başlıyordu. Köyün ilerisinde de tarlalar, yamaçlar, koruluklar ve tekrar köyler vardı.

Tolstoy bu yurtlukta, o çağın soylu geleneğine uygun olarak, sakin, ölçülü bir yaşayış sürüyordu. Annesi ile babasının çıkara dayanan evlilikleri mutlu bir sonuç vermişti. Lev Nikolayeviç, Tolstoy ailesinin dördüncü oğlu idi.

Çocukluğu ve Gençliği

Tolstoy, bir buçuk yaşında iken annesini kaybetti. Tolstoy’un annesi, büyük bir sanat zevki olan, dört yabancı dil bilen, çok kültürlü bir kadındı. Tolstoy çok sonraları *Savaş ve Barış* romanında, Prenses Mariya Bolkonskaya’nın kişiliğinde, yakınlarının ona anlattıkları çizgilerle, annesinin portresini çizecekti.

Annesinin ölümünden sonra çocukların eğitimini, Tolstoy ailesinin akrabalarından Tatyana Aleksandrovna Yergolskaya üzerine aldı. Yergolskaya iyi yürekli, yumuşak huylu, çocuk eğitiminde usta bir kadındı; çocukların karakteri üzerinde büyük bir etkisi oldu. Tolstoy, anılarında, bununla ilgili olarak şöyle demektedir:

“Tatyana Aleksandrovna teyzenin, hayatım üzerinde çok büyük bir etkisi oldu. Sevgiden manevi zevk almayı bana o öğretti. Bana insan sevgisini aşılaman da odur.”

Çocukluğunda, Tolstoy’un üzerinde ağabeyi Nikolay’ın da büyük bir etkisi vardı. Annesinin idealizmi kendisine miras kalan bu hıyalci çocuk, insanlığın genel mutluluğu hülyaları içinde yaşıyordu.

Nikolay, yeryüzünde, insanlara mutluluğun esrarlı kapısını açacak olan bir “Yeşil Değnek” bulunduğuna inanıyordu. Küçük kardeşleri Yasnaya Polyana parkında, bu sihirli değneği bulmak için ona yardım ederlerdi. Ağabeyini çok seven Tolstoy, ona “Olağanüstü çocuk”, “Olağanüstü adam” derdi.

Tolstoy ailesi, çocuklarını okutmak için, 1837 yılında Moskova'ya taşındı. O yıl Tolstoy'un babası da öldü. Hem yetim hem öksüz kalan çocukların bakım ve eğitim işini, halaları Kontes Osten-Saken üzerine aldı. 1841 yılında halaları da ölünce çocuklar, Kazan şehrinde oturmakta olan öteki halaları Yüşkova'ya sığındılar.

Tolstoy'un gerek baba evinde, gerek Yüşkova ailesinde gördüğü eğitim, zengin, soylu ailelere özgü bir eğitimdi. Yabancı mürebbiyeler, bu eğitimin ayrılmaz bir parçasıydı. Tolstoy, bu mürebbiyelerden ikisinin portresini, sonraları yazdığı *Çocukluk, Erginlik ve Gençlik* eserlerinde çizecektir.

Erginlik çağında, Tolstoy'un üzerinde, Fransız filozofu J.J. Rousseau'nun büyük bir etkisi oldu. Tolstoy'un hemen hemen çocuk denilecek yaşta, Rousseau'ya gösterdiği bu aşırı ilgi ve sevgi, geleceğin büyük yazarında düşünce yaşantısının ne kadar erken geliştiğini açıkça göstermektedir.

Üniversiteye Giriş

Tolstoy, 1844 yılında üniversiteye giriş imtihanını kazanarak, Kazan Üniversitesi Doğu Dilleri Fakültesine yazıldı. Bu fakülteden pek çabuk bıkararak, bir yıl sonra aynı üniversitenin hukuk fakültesine geçti.

Tolstoy, üniversite çalışmalarına pek az zaman ayırıyordu. Vaktinin çoğunu salonlarda, balolarda geçiriyor, tam bir soylu öğrenci yaşantısı sürüyordu. O sıralarda biricik amacı, bir sosyete züppesi, bir centilmen, o zamanki deyişle *comme il faut* bir sosyete delikanlısı olmaktı. Ne var ki Tolstoy, balolarda, salon yaşantısıyla ilgilendiği sıralarda bile, Rousseau gibi, Montesquieu gibi büyük Fransız düşünürlerinin eserlerine vakit ayırmayı ihmal etmiyordu.

Zekâsının eleştirel yönü, kısa bir süre sonra Tolstoy'u bir sosyete delikanlısı olma konusunda hayal kırıklığına uğrattı. Gerek sürdüğü avare yaşayıştan, gerek üniversitedeki çalışmalarından bıkan Tolstoy, 1847 yılında hukuk fakültesi ikinci sınıfından ayrıldı ve Yasnaya Polyana'ya döndü.

Üniversiteden Sonra

1847 yılı baharında, ana-babadan kalan malların kardeşler arasında bölüşülmesinden sonra, Yasnaya Polyana yurtluğu, Tolstoy'un malı oldu. Böylece 19 yaşındaki Tolstoy, 330 erkek nüfus ve 1470 dönüm toprağı olan bir derebeyi oldu. Genç Tolstoy'a göre onun bu yeni durumu, kendisine büyük bir sorumluluk yüklüyordu. Bu 330 kişinin mutluluğı, geçimi, şimdi artık onun tutumuna bağılıydı. Genç derebeyi, kendi toprak kölelerinin maddi durumunu iyileştirmeyi amaç edindi. Ama bu amacı gerçekleştirmek hiç de kolay bir iş değildi. Tolstoy'un bütün çabalarına rağmen, köylüler onun tutumunu kuşku ile karşılamaktan geri kalmıyorlardı. Tolstoy bu çabalarını, uğradığı başarısızlıkları, sonraları *Derebeyinin Sabahı* adlı eserinde anlatacaktır.

Ekonomik planlarında hayal kırıklığına uğrayan Tolstoy, bir başka konuya, kendini yetiştirme, öğrenimini tamamlama konusuna el attı. Bununla ilgili bir program hazırladı. Köydeki iki yıllık çalışmalarını kapsayacak olan bu 11 maddelik programda şu konular ele alınmıştı:

1) Üniversite imtihanını vermek için gerekli olan, hukuk bilimiyle ilgili bütün hukuk derslerini okuyup öğrenmek. 2) Pratik ve teorik doktorluğu incelemek. 3) Fransız, Rus, Alman, İngiliz, İtalyan ve Latin dillerini incelemek ve öğrenmek. 4) Köy ekonomisini pratik ve teorik olarak öğrenmek. 5) Tarih-Coğrafya ve İstatistik bilimlerini öğrenmek. 6) Lise dersleri çerçevesi içinde matematiğı öğrenmek. 7) Bir tez hazırlamak. 8) Resim ve müzik alanında en yüksek bilgileri edinmek. 9) Yaşama kurallarını yazmak. 10) Tabii bilimler konusunda bazı bilgiler edinmek. 11) Okunacak bütün konuları içine alacak bir eser hazırlamak.

Kolayca tahmin edileceğı üzere program, iki yılda gerçekleştiremeyecek kadar yüklü idi. Tolstoy, gençliğe vergi bir cesaretle yine de bunu gerçekleştirmeye koyuldu. Ama Yasnaya Polyana'da sürekli olarak iki yıl kalması mümkün olmadı. Kimi zaman çiftlik işleriyle uğraştı, bu arada yaptığı programı gerçekleştirmeye çalıştı, kimi zaman Moskova'ya giderek kendini zevk ve eğlenceye, içkiye, kumara verdi.

Ama bu “sefahat yılları” Tolstoy’da, kendisine karşı büyük bir hoşnutsuzluk yaratıyordu. Bu yıllardaki yaşantısıyla ilgili olarak Tolstoy’un “Günlük”ünde (Tolstoy, 19 yaşından başlayarak, küçük aralıklarla, ölümüne kadar günlük tutmuştur) yer alan satırlar, yazarın ruhundaki iç savaşları çok güzel anlatmaktadır. Bu savaşlarda, kimi zaman hayattan zevk alma isteği, kimi zaman da kendini tutma, dürüst bir yaşayış sürme isteği üstün gelmiştir. Bundan başka belli başlı bir işi, bir amacı, “hayatta yeri” olmaması da, Tolstoy’u fena halde rahatsız etmekteydi. Onun için o, ne pahasına olursa olsun, yaşama düzenini değiştirmek zorundaydı.

Tolstoy bunu, 1851 yılında, Kafkas ordusunda, subay olarak bulunmakta olan ağabeyi Nikolay’ın yanına gitmekle gerçekleştirdi.

Askerlik Hayatı ve İlk Eseri

Tolstoy, Kafkasya’da Terek Irmağı kıyısında, Starogladkovskaya adlı Kazak köyünde bulunmakta olan topçu tugayına astsubay olarak katıldı. İşte burada, bu Kazak köyünde ilk edebiyat çalışmaları-na başladı. 1851 yılı Ekim ayında, Yergolskaya’ya şunları yazıyordu:

“Teyzeciğim, bilmem hatırlıyor musunuz, hani bir tarihte bana roman yazmamı öğütlemiştiniz. İşte ben de o öğüdünüzü tuttum. Şimdi kendimi bu işe verdim.”

Tolstoy’un bu mektubunda söz konusu ettiği iş, *Çocukluk* adlı eseridir. Tolstoy bu eserini 1852 yazında tamamlayarak Nekrasov’un çıkarmakta olduğu *Sovremennik* dergisine gönderdi. Eser, aynı yılın eylülünde bu dergide basıldı.

Tolstoy, yine Kafkasya’da bulunduğu sırada, oradaki yaşantısını yansıtan *Baskın, Ağaç Kesimi, Askerî Birlikte Bir Karşılaşma* gibi bir dizi eser yazdı.

Tolstoy, 1854 yılı Ocak’ında, asteğmenliğe yükseltildi ve ilkin Tuna ordusuna, sonra da Sivastopol’daki bir birliğe atandı. Böylece Tolstoy, Kırım Savaşı’na katılma fırsatını buldu. Sivastopol savaşlarıyla ilgili olarak: *1854 Aralık’ında Sivastopol, 1855 Mayıs’ında Sivastopol, 1855 Ağustos’unda Sivastopol* adlarını taşıyan üç eser yazdı. Genç subayın bu eserleri, edebiyat çevrelerinin hemen dikkatini

çetti. Bu eserlerin yayımlanışından sonra genç yazara büyük bir sempati duyan Turgenyev, kâhinlik edercesine şunları yazmıştı: “Bu henüz taze bir şarap, ama bu şarap yıllandıktan sonra, Tanrılara layık bir içki meydana gelecek!”

Tolstoy, 1856 yılı sonunda teğmen rütbesiyle ve istifa yolu ile ordudan ayrıldı. Petersburg’a gelince, en iyi edebiyat dergilerinin kapıları ona açıldı. Özellikle, başta Gonçarov ve Turgenyev olmak üzere, *Sovremennik* dergisi çevresinde toplanan yazarlar grubu, Tolstoy’a büyük bir yakınlık gösterdiler.

İlk Avrupa Yolculuğu

Tolstoy, kafasında Avrupa kültürüyle ilgili birçok hülya olduğu halde, 1857 yılında ilk defa Avrupa’ya gitti. Fransa’yı, İsviçre’yi, İtalya’yı, Almanya’yı dolaştı. Bu Avrupa gezisi Tolstoy’da pek de olumlu izlenimler bırakmadı. Tolstoy, aynı yıl Yasnaya Polyana’ya döndü. Burada yine, bundan önce kendisini rahatsız eden problemlerle karşı karşıya geldi.

Yukarıda da gördüğümüz üzere, memleket davalarını değerlendirebilecek bir çağa geldiği sıralarda, Tolstoy’u en çok rahatsız eden konu, o zamanlar henüz toprak kölesi olan Rus köylüsünün durumu idi. Tolstoy, bu problemi ilk defa 1847 yılında ele almış ve başarısızlığa uğramıştı. Tolstoy bu sefer, işe daha gerçekçi bir açıdan başlamak gerektiğini anladı. İçinde bulunduğu ağır koşullardan kurtarmak için, her şeyden önce köylüyü okutmak, köylünün kültür seviyesini yükseltmek gerekiyordu. Köylüyü okutmak, artık Tolstoy için hayatının başlıca amacı ve ödevi haline gelmişti.

Pedagog Tolstoy

Böylece Tolstoy, 1859 yılında, kendi kurduğu Yasnaya Polyana okulunda bir öğretmen olarak çalışmaya başladı. 1860 yılında da, pedagojik incelemelerde bulunmak üzere ikinci kez Avrupa’ya gitti. Batı’nın bazı ünlü pedagoglarıyla tanışma, onlarla konuşma fırsatı buldu. Okulları, müzeleri dolaştı. Yasnaya Polyana’ya dönünce,

kendini tamamıyla pedagojik çalışmalara verdi. Kendi pedagojik düşüncelerini yaymak için de, *Yasnaya Polyana* adlı bir dergi yayımlamaya başladı.

Tolstoy'un uygulamaya başladığı bu yeni pedagojik sistemin temeli, serbest öğretime dayanmakta idi. Tolstoy'un düşüncesine göre öğretim, programların gösterdiği basmakalıp bilgileri zorla öğretme yerine, öğrencilerin ilgisini uyandıracak özgür bir metotla yapılmalıdır. Öğretim esas olarak, öğrencilerle serbest konuşmalara dayanmalıdır.

Bunlar, o devir için yepyeni pedagojik düşüncelerdi. Tolstoy'un bu yeni pedagojik düşünceleri, kısa zamanda yaygın bir hâl aldı. Bu pedagojik alışmalar Tolstoy'u öylesine sardı ki, yazarın kendi deyişleriyle okul, bütün yaşantısı haline geldi.

1861 yılında Rusya'da, toprak köleliğini kaldıran toprak reformu kanunu çıktı. Tolstoy, günün üzüntülerinden kaçmak çabalarına rağmen, bu reformun doğurduğu çeşitli organlarda görev almaktan kendini kurtaramadı. Bu sıralarda edebiyat çalışmalarından elini eteğini tamamıyla çekmiş bulunuyordu.

1860-1880 Yılları Arasındaki Hayatı

Moskova ile ilişkilerini kesmemiş olan Tolstoy, 1862 yılında, Moskova'nın tanınmış doktorlarından birinin kızı olan Sofya Andreyevna Bers ile evlendi. Mutlu aile hayatı, geçici bir süre için onun ruhsal heyecanlarını yatıştırdı.

Aile babası olmak, Tolstoy'un omuzlarına yeni birtakım ödevler yükledi. Tolstoy, yenilenen bir enerji ile çiftlik işlerine sarıldı. Meyve bahçesine yeni ağaçlar, am ormanına yeni fideler dikmek, arıcılığa önem vermek, Tolstoy'un yeni çalışma alanları oldu.

Tolstoy, tarım alanındaki bu çabalarına rağmen, pedagojik çalışmalarını da ihmal etmedi. Nitekim bu sıralarda bir de *Alfabe* yazdı.

Ama Tolstoy'un 1860-1880 yıllarındaki çalışmalarını ölümsüzleştiren eseri *Alfabe* değil, *Savaş ve Barış* (1864-1869) romanı ile *Anna Karenina* (1873-1877) romanı oldu.

Tolstoy'daki İdeolojik Gelişmeler

Tolstoy, çağının derin ve duygulu bir gözlemcisiydi. Ülkesindeki ekonomik ve sosyal durumun gittikçe kötüleştiğini görüyor, önüne geçilmez bir sosyal fırtınanın kopmak üzere olduğunu hissediyordu. Tolstoy'a göre, tehlikeyi önlemenin biricik yolu, soyluların kendi yaşama koşullarını değiştirmeleri idi. Böyle bir kanaate varan Tolstoy, soyluların yaşama koşullarına ve ahlak anlayışına karşı şiddetli bir savaş açtı. Böylece, düne kadar bağlı bulunduğu soylular sınıfı ile bütün bağlarını kesti. Tolstoy Hristiyanlığın, çıkarıcı din adamlarının ve din müesseselerinin elinde nasıl soysuzlaştığını da incelemiş ve görmüştü. Onun gözlemlerine göre ilk Hristiyanlıkla Tolstoy zamanındaki Hristiyanlık arasında anlatılamayacak kadar büyük ayrımlar, büyük uçurumlar meydana gelmişti. Tolstoy, o günkü durumu ile artık Hristiyanlığı beğenmez olmuş, âdeta yeni bir din aramaya başlamıştı.

Böylece Tolstoy, moralist-filozof oldu. Tolstoy bu yeni görüşlerini oluştururken ilk Hristiyanlığın iki ahlak ilkesini temel olarak ele aldı: 1) İnsanları seveceksin! 2) Kötülüğe, kötülükle karşı koymayacaksın!

"Tolstoyizm"ın temeli işte bu görüşlerdi. Tolstoy bu görüşlerinde mucizeyi, Hristiyanlığın zamanla edindiği dogmatik yanları tamamen reddetmekte idi.

Tolstoy'un *İnancımın Niteliği*, *Dogmatik Din Biliminin Eleştirisi*, *Sanat Nedir?* gibi eserlerinde ve bazı makalelerinde ayrıntılı olarak açıkladığı ve yaydığı görüşleri, bütün dünyada geniş yankılar uyandırdı.

Yasnaya Polyana Düşünürü

XIX. yüzyıl sonlarında, Yasnaya Polyana yurtluğu, eşine az rastlanan bir kültür merkezi haline geldi. Memleketin ve dünyanın dört bir yanından birçok yazar, bilgin, düşünür, politikacı, Tolstoy ile tanışmak için Yasnaya Polyana'yı ziyaret etmeye başladı. Burayı ziyaret edenlerin kimini Tolstoy'un artık dünyaca tanınmış olan edebiyatçı

kimliği, kimini de din ve felsefe konusundaki eserlerinin Tolstoy’a sağladığı filozof ve düşünür niteliği çekmekte idi. O sıralarda “Yasnaya Polyana Dâhisi”nin, “Yasnaya Polyana Düşünürü”nün şöhreti, en yüksek noktasına ulaşmış bulunuyordu. Bu şöhretin en büyük belirtisi, dünyanın dört bir yanından Yasnaya Polyana’ya gelen mektupların çokluğudur... Ölümünden sonra Tolstoy’un arşivinde bulunan bu mektupların sayısı 50 bini aşıyordu.

Düşüncelerindeki Değişiklikten Sonraki Edebî Çalışmaları

Düşüncelerindeki değişiklikten sonra Tolstoy, bundan önce yazdığı edebî eserlerini, sadece günahkâr heyecanları kamçılایan birer vasıta olarak görmeye başladı. Bundan ötürü de eski sanat anlayışını, eski edebiyat çalışmalarının tümünü ret ve inkâra kadar geldi. Böyle bir görüşün tabii sonucu olarak da, 1880 yılından sonra yazdığı edebiyat eserlerinin, halka ahlak öğütleri verici nitelikte olmasına dikkat etti. *Halk için Hikâyeler* başlığı altında toplanan ve *İnsan Neyle Yaşar?*, *Mum*, *İki İhtiyar*, *Bir İnsana Ne Kadar Toprak Gerek?*, *Tövbe Eden Günahkâr*, *Tanrı Doğruyu Görür Ama Geç Söyler* adlarını taşıyan bir dizi hikâyesi, bu çeşit edebiyat yazılarından bazılarıdır.

Tolstoy’un 1880 ve 1890 yıllarından sonra yazdığı *İvan İlyiç’in Ölümü* (1866); *Karanlığın Gücü* (1886); *Kroytser Sonatı* (1890); *Efendi İle Uşak* (1895) gibi büyük eserlerinde de öğretici bir nitelik göze çarpmaktadır.

Tolstoy’un edebiyat eseri yazmama kararı, dostlarını ve hayranlarını çok üzmüştü. Nitekim ölüm döşeginde bulunan Turgenyeve, Tolstoy’a yazdığı bir mektubunda şöyle demektedir: “Dostum, edebiyat çalışmalarınıza tekrar dönünüz! Dostum, Rus ülkesinin büyük yazarı, ricamı kabul ediniz!”

Hayatın kendisi de yazarın edebî çalışma ihtiyacı da onu yeni den sanatsal yaratıcılığa itmekte idi. Tolstoy, bütün bunların etkisi altında sanata karşı olan tutumunu tekrar değiştirdi. Böylece *Diriliş* (1898-1899) romanı ile *Hacı Murat* (1896-1904), *Balodan Sonra* (1903) hikâyeleri üzerinde çalışmaya başladı.

Ama Tolstoy, bu son eserlerinde de, bazı çelişkilerden kendini kurtaramadı. *Diriliş* romanında Çarlık düzeninin bütün uygunsuzluklarını açık seçik ortaya döktüğü halde, bu düzene karşı koymak için, ancak kişilerin ahlakça silahlanmalarını öğütlemekten öteye geçmedi. *Hacı Murat*'ta ise bunun tam tersi bir görüşü savundu. Dağlıların Çarlık düzenine karşı yaptıkları milli kurtuluş savaşını açıkça destekledi. Bu hikâyenin, Çarlık rejimine karşı olan tutumu ile Tolstoy'un savunmakta olduğu "Kötülüğe kötülükle karşı koymamak" felsefesi, tam bir çelişki halinde idi.

Tolstoy'un edebî eserlerinin çoğunun, din felsefesiyle çeliştikleri, gerek yazarın sağlığında, gerek ölümünden sonra, birçok eleştirmenin dikkatinden kaçmadı. Bu durumun bizzat yazar da farkında idi. Nitekim "Günlük"ünde, 1896 yılında yazılmış şu satırları okuyoruz: "Yine Tanrıma yalvarıyor, acıyla haykırıyorum, yine yolumu şaşırdım. Kendimden ve hayatımdan iğreniyorum."

Tolstoy'un çektiği acıların başlıca nedeni, inançları ile davranışları arasındaki çelişki idi.

Hayatının Son Yılları

Tolstoy, hayatının 1881-1901 yılları arasındaki zamanını, ailesinin işleriyle ilgili olarak daha çok Moskova'da geçirdi. Zaten orada bir ev satın almıştı. Yasnaya Polyana'ya ancak yazları gidebiliyordu.

Tolstoy, hayatının bu son yıllarında toplumsal çalışmalara geniş ölçüde yer verdi. 1882 yılında Moskova'da yapılan nüfus sayımına aktif olarak katıldı. 1891 ve 1894 yıllarında havaların kurak gitmesi yüzünden ülkede baş gösteren açlık sıralarında, Açlara Yardım Komitesinde görev aldı. Açlık çekilen bölgelerin birçoğunu köy köy dolaştı.

Tolstoy, 1901 yılında ağır bir hastalığa tutuldu. Bu yüzden birkaç ayını Kırım'da geçirdi. Orada, çok değer verdiği Çehov gibi, Gorki gibi yazarlarla sık sık görüşme fırsatını buldu. Kırım'dan dönünce yine, hayatının önemli bir bölümünü geçirdiği Yasnaya Polyana'daki yurtluğuna yerleşti.

1901 yılında, bir kitabında Ortodoks kilisesini yerdığı için Sen Sinod Meclisi kararıyla aforoz edildi. Bu olay, umulanın tersi bir etki yaptı. Tolstoy'un düşünceleri ve adı daha yaygın bir hâl aldı.

1908 yılında kültür dünyası, Tolstoy'un 80. doğum yıldönümünü büyük törenlerle kutladı.

Tolstoy bu kutlamadan sonra, ancak iki yıl daha yaşayabildi. Bu iki yıl içinde, büyük yazarın iç dünyasındaki çelişkiler daha da derinleşti. Kafasında, toplumdaki, ailesinden kaçma düşünceleri filiz vermeye başladı. Nitekim bu düşüncelerin tohumunu, ölümünden biraz önce yazdığı *Sergey Baba ve Yaşayan Ölü* gibi eserlerinde de görmekteyiz.

Kendi ailesinden anlayış göremeyen Tolstoy, 1910 yılında, ailesiyle olan bütün ilişkilerini kesmeye ve ideali olan yalın ve özgür bir yaşayışı gerçekleştirmeye karar verdi: 1910 yılı Ekim'inin karanlık ve yağışlı 28. gecesinde, yanında arkadaşı ve doktoru Makovitski olduğu halde, bir daha dönmek üzere gizlice Yasnaya Polyana'dan ayrıldı. Bu, büyük yazarın ruhunda yıllardır oynanan hayat dramının son perdesi idi.

82 yaşındaki ihtiyar Tolstoy'un sağlığı bu yolculuğa dayanamadı. Büyük yazar trende üşüttü. Ryazan-Ural demiryolu üzerindeki Astapovo (şimdi Lev Tolstoy) istasyonuna gelmeden zatürreye tutuldu. İstasyon şefi, Tolstoy'u kendi evine götürüp yatırdı.

Tolstoy'un Yasnaya Polyana'dan kaçışı ve hastalığı pek çabuk duyuldu. Memleket gazetelerinin yanı sıra dünya gazeteleri de bu olaya birinci sayfalarında yer verdiler. O zamana kadar birçoklarının adı bile duyulmamış küçük Astapovo istasyonu, birdenbire, Tolstoy'un sağlık durumunu öğrenmek isteyen milyonlarca insanın gözlerini diktiği çok önemli bir yer haline geldi.

Lev Tolstoy, 7 Kasım 1910 tarihinde; bu küçük istasyonda gözlerini hayata kapadı. Bütün kültür dünyası Tolstoy'un ölümüne yas tuttu.

Tolstoy, vasiyeti gereğince, Yasnaya Polyana parkında, çocukken kardeşleriyle birlikte, bütün insanlığın mutluluk kapısını açacak olan o büyüü "Yeşil Değnek"i aradıkları yere gömüldü.

SANAT YOLU

İlk Eserleri

Tolstoy'un hayat hikâyesini bitirdikten sonra, şimdi de kronolojik bir yol tutarak, başlıca eserlerine kısa bir göz atalım.

Tolstoy, *Çocukluk*, *Erginlik* ve *Gençlik* (1852-1856) adlı eserleriyle edebiyat dünyasına ayak bastı. Bu eserlere, otobiyografik bir üçleme demek mümkündür. Tolstoy bu üçlemesinde, insan hayatının üç devrini inceleme amacını gütmüştür.

Zamanın eleştirmenleri, bu üçlü üzerinde şu yargıya varmışlardı:

“Bu üçleme, sanat bakımından büyük bir olaydır. Her şey bir yana, sadece çocuk psikolojisinin böylesine derin çözümlenmesi bile, *Çocukluk*, *Erginlik* ve *Gençlik* eserlerinin büyük bir istidadın ürünü sayılmasına bol bol yeter. Üstelik bu üçleme, sadece psikolojik bir etüt de değildir. Burada roman kişilerini, bunların yaşama şartlarını çok iyi tasvir etmeyi bilen realist bir fırçanın ustaca kullanılışını da görmek mümkündür.”

Derebeyinin Sabahı

1856 yılında yazılan bu eser, Tolstoy'un başlayıp da bitiremediği *Rus Derebeyi* adlı romanının bir parçasıdır. Eser, Tolstoy'un üniversiteyi bırakıp Yasnaya Polyana'ya geldiği, çiftlik işleriyle uğraşmaya, köylülerinin geçim koşullarını iyileştirmeye karar verdiği zamanlardaki hayatını anlatmaktadır. Eserin başlıca kişisi Nehlüdov'un yaşantısı, ideal bir derebeyi olma çabası, 1850 yıllarında Tolstoy'un yaşantısının, ideal bir derebeyi olma çabasının ta kendisidir. Eserin, derebeyi-köylü ilişkilerini incelemek gibi sosyal yönünden başka, edebî bir değeri de vardır. Tolstoy bu eserinde, Rus köylüsünün yaşantısını ve psikolojisini, realist bir sanatçı olarak ustaca anlatmasını bilmiştir.

Sivastopol Hikâyeleri

Otobiyografik üçlemesinde psikolojik analiz işini büyük bir ustalıkla çözümleyen; *Derebeyin Sabahı* eserinde Rus köylüsünü realistçe tasvir etme denemesini ustalıkla başaran Tolstoy, *Sivastopol Hikâyeleri*'nde (1854-1855), savaşı tasvir etmek gibi çok zor bir konuya el atmış bulunmaktadır. Bu hikâyelerin en büyük değeri, savaş sahnelerinin gerçekçi bir dille anlatılmasıdır.

“*Sivastopol Hikâyeleri*’ni, Tolstoy’un en büyük, en ünlü eseri *Savaş ve Barış*’ın çok güzel bir proloğu sayan eleştirmenler de vardır.

Kazaklar

Tolstoy *Kazaklar* hikâyesini 1852 yılında yazmaya başlamış, 1861 yılında bitirmiştir. Eserin basılması, yazılmaya başlanmasından 11 yıl sonradır (1863).

Kazaklar’da eserin başlıca kişisi Olenin, boş sosyete yaşantısından hayal kırıklığına uğramış genç bir soyludur. Başkent’in alışılmış yaşantısı ile ilgisini keserek, özgürlüğe ve mutluluğa kavuşma isteğiyle, Kafkasya’daki bir Kazak köyüne gider. Bu köyde birçok Kazak dostluk kurar. Maryana adlı güzel bir Kazak kızına âşık olur.

Ama Olenin’in, Maryana ile evlenerek Kazak köyüne yerleşme ve Kazakların sürdürdüğü doğal, yalın yaşantıyı sürdürme planları gerçekleşemez. Çünkü Maryana onunla evlenmek istememiştir. Bunun üzerine Olenin, Kazak köyünden ayrılmak zorunda kalır.

Hikâyenin konusu, Tolstoy’a olağanüstü sanat yeteneklerini, bütün gücüyle gösterme fırsatını vermiştir. Eserde, Yeroşka amca, Lukaşka, Maryana gibi saf, gürbüz tabiat çocuklarının ustaca çizilmiş portrelerini görmekteyiz. Hikâyenin ideolojik özü de çok önemlidir. Eserde yazar, şehir uygarlığına karşı olumsuz bir tavır takınmakta ve bu uygarlığa, basit insanların ilkel yaşayışlarıyla karşı koymaktadır. Bu, bizzat yazarın kendi düşüncelerinin de bu yönde geliştiğini apaçık göstermektedir. Nitekim büyük yazar, yıllarca böyle bir yaşantının özlemini çekmiş, birçok kez başını alıp evden kaçma denemesi yapmıştır.

Savaş ve Barış

Tolstoy, tarihsel roman türünün bu ölümsüz örneğini, dünya edebiyatının bu büyük anıtını, 1864-1869 yılları arasında yazdı. Bu devir, Rusya'nın birçok sosyal davayla çalkalandığı, çok hareketli bir devirdir. 1861 yılında toprak reformu kanunu çıkmış, toprak köleliği kaldırılmıştı. Ama köylü sorunu, köylü ile toprak sahipleri arasındaki ilişkiler çözülmemiş olarak kalmıştı. Köylüler arasında patlak veren birçok ayaklanma, köylünün bu reformdan memnun olmadığını gösteriyordu. "Muşık" problemi, eskiden olduğu gibi yine toplumun dikkat merkezini teşkil etmeye devam etti. Bununla ilgili olarak çözülmesi gereken birçok yeni problem ortaya çıkmıştı. Gazeteler, dergiler durmadan bu problemlere ışık tutuyor, gerçekçiliğe sınımsız bağlı edebiyat eserleri, konu olarak bu problemleri seçiyordu.

İşte böyle bir havanın etkisiyle, Tolstoy'un kafasında tarihsel bir roman yazma düşüncesi doğdu. Ama bu öyle tarihsel bir roman olacaktı ki, tarihsel olayların fonu üzerinde günün en can alıcı problemlerini dile getirecekti.

Tolstoy ilkin, Rus tarihinin iki önemli devrini; 1825 Dekabrist ayaklanmasını ve 1861 toprak reformuyla ilgili hareketleri dile getirmeyi düşündü. Ama kısa bir zaman sonra bu tasarısından vazgeçerek daha gerilere, 1812 yılına dönmeyi uygun buldu. Sonra kafasında konuyu genişletti; 1805 olaylarından başlayarak ve roman kişilerini çoğaltarak 1807, 1812, 1825, 1856 yıllarından geçmek suretiyle 1861 yılına kadar gelmeyi tasarladı.

Ama Tolstoy, çok yoğun bir emek ve çok uzun bir zaman isteyen bu planından da vazgeçti. 1805 ve 1812 savaşlarıyla yetinmeye karar verdi. Bu kararından sonra da konuyla ilgili materyalleri toplamaya ve incelemeye başladı. Bunu yaparken de, romanında yer vereceği kişilerin ev ve kişisel yaşantılarını canlandırmak üzere o devirle ilgili anılara ve mektuplara özel bir önem verdi.

Çalışmalarının bu safhasında romanın "Barış" bölümü daha önemli bir yer tutuyor, tarihsel olaylar, soylu kişilerin yaşantılarının daha iyi belirtilmesi için, sadece bir fon olarak düşünülüyordu.

İki yıl sonra Tolstoy, roman kişilerinin yaşantı çevrelerini genişletmeye karar verdi. Böylece, tarihsel kişilerle toplum hayatı, ro-

manın birinci planında yer almaya başladı. Bunların gerektiği gibi tasvir edilebilmeleri için de, o devrin derinlemesine incelenmesi ve XIX. yüzyıl başlangıcındaki büyük tarihsel olayların nedenlerinin anlaşılması gerekiyordu. Yazar bu bilgileri edinmek için, 1812 savaşıyla ilgili Rus ve yabancı kaynakları incelemek zorunda kaldı.

Romana tarihsel olayların girmesi üzerine, romanın çerçevesi çok genişledi. Çar I. Aleksandr, İmparator Napolyon Bonaparte, General Kutuzov gibi tarihsel kişiler sahneye çıktı. Romanın başlıca kişilerinden olan Andrey Bolkonski ile Piyer Bezuhov'un hayat hikâyelerine daha ayrıntılı yer verildi.

Savaş ve Barış romanında başlıca iki savaş ele alınmıştır. Biri Rusya dışında geçen 1805-1807 savaşı, öteki de Rusya içinde geçen 1812 savaşı. Bu iki savaşın nitelikleri ayrı idi. Tolstoy, özellikle savaşların bu nitelikleri üzerinde durdu. 1812 savaşı bir milli kurtuluş savaşı niteliğini taşıdığı için bu savaşa halk yığınları da katılmış ve Tolstoy romanında, halkı da sahneye çıkarmıştır.

Savaş ve Barış, yalnız kapsadığı tarihsel olayların genişliği bakımından değil, sanat özelliği, yalı kompozisyonu, tasvirleri, gerçekçiliği, dili bakımından da hâlâ, dünya edebiyatının en ünlü, en büyük eserlerinden biri olarak anılmaktadır. Tolstoy, ancak bu romanından ve bunun arkasından gelen *Anna Karenina* romanından sonradır ki, Batı'da ünlenmiş ve dünya ölçüsünde büyük bir yazar olma niteliğini kazanmıştır.

Anna Karenina

Tolstoy'a dünya ölçüsünde büyük bir yazar olmak niteliğini kazandıran ünlü eserlerinden biri de *Anna Karenina* (1873-1877) romanıdır.

Bu romanın konusu, daha 1870 yılının başında Tolstoy'un kafasında filiz vermişti. Yazarın eşi, 24 Şubat 1870 tarihli günlüğünde, bu konu ile ilgili olarak şunları yazmaktadır: "Tolstoy dün gece bana, yüksek sosyetenin, ama yolunu şaşırmış, evli bir kadın tipi yarattığını söyledi. Bu kadını, suçlu olarak değil de, sadece acınacak bir halde göstermek istediğini de sözlerine ekledi."

Ama, romanın planı yazarın kafasında iyice belirinceye kadar, aradan üç yıl daha geçti. Tolstoy, ancak 1873 yılı Mart'ında *Anna Karenina* romanına başladı. Nitekim Tolstoy'un eşi, kız kardeşine yazdığı 19 Mart 1873 tarihli bir mektubunda, kendisine şu haberi vermektedir: “Tolstoy, günümüzün yaşantısıyla ilgili bir roman yazmaya başladı. Romanın konusu, kocasını aldatan bir kadın. Bütün facia da buradan doğmaktadır.”

Rus edebiyat tarihçilerinden A. R. Zerçaninov'un belirttiğine göre Tolstoy'un, *Anna Karenina* romanını yazmaya başlaması şöyle olmuş: Yazar bir gün bir rastlantı ile Puşkin'in bir kitabını karıştırdırken, gözüne şu satırlar ilişmiş: “Misafirler yazlıkta toplanmışlardı...” Tolstoy bu satırları okur okumaz, yüksek sesle: “Hah,” demiş, “bir romana işte böyle başlanır. Puşkin bizim öğretmenimiz. Böyle bir başlangıç, okuru hemen olaya sokar. Bir başkası olsaydı, misafirleri, odaları anlatmaya kalkıştırdı. Puşkin ise hemen olaya giriyor.”

Tolstoy bunları söyledikten sonra odasına çekilir ve hemen romanın ilk satırlarını yazmaya başlar: “Bütün mutlu aileler birbirine benzer, her mutsuz ailenin mutsuzluğu kendine göredir. Oblonski'lerin evinde her şey altüst olmuştur.”

Anna Karenina'yı dört yıl kafasında tasarlayan Tolstoy, eserin yazılışı için de aşağı yukarı beş yıllık bir emek harcadı. Tolstoy bu romanını, kendi deyimiyle “mürekkep hokkasının içinde vücudundan etler bırakarak” yazdı. Çalışmalarında çok titiz olan Tolstoy, romanında bölümlerin yerlerini değiştirerek, bazı kişileri çıkarıp yeni bazı kişileri sokarak ve kişilerin karakterleri üzerinde oynayarak, eserinde ve eserinin planında tam on iki sefer değişiklik yaptı. Böylelikle de romanını daha açık, daha iyi ifade edilmiş hale getirdi.

Romanın ilk tasarısında, hatta ilk yazılışında gerek Anna, gerek Karenin, gerekse Vronski, romanın son biçimini aldıktan sonraki kişiliklerinden çok farklı idiler. Tolstoy, sonraları romanın bu önemli kişilerine birçok yenilik kattı. Böylece Anna Karenina, “kocasını aldatan kadın”dan, Rus toplumunun bütün yaşantısını kapsayan, parlak örneklerle dolu, devrinin en büyük sosyal yaşantı romanı haline geldi.

Gerçekten de *Anna Karenina* romanında, 1870’li yıllarda Rus toplumunda yer alan çeşitli sosyal tabakalar âdeta bir resmigeçit yapar. Prenslik, Kontluk sanlarını almış soylu aileler (Şçerbatski’ler, Oblonski’ler, Vronski’ler); çiftlik sahibi soylular (Levin’ler, Sviyajski’ler); soylu yüksek bürokrasi (Karenin’ler, Stremov’lar); o devrin doktor, avukat, sanatçı gibi aydınları; tüccarlar, köylüler, da-dılar, uşaklar, hizmetçiler bir bir önümüzden geçer.

Yalnız, romanın bu kalabalık kişilerinden hiçbirisi, yazarın bundan önceki eserlerinde yer almış kişilerden birinin ne tekrarı ne de benzeridir. Tam tersine, bunların hepsi orijinal yapılarıyla, Tolstoy’un çeşitli romanlarında yer almış kişiler ailesini arttırmakta ve zenginleştirmektedir.

Tolstoy’un bu romanında yer alan kişilerin sayısı gerçekten de pek çoktur. Ama bunlardan her birinin yaşantısı, acıları, sevinçleri, özelemleri tamamıyla kişiseldir, başka başkadır. Buna rağmen bunlar bir arada alındıkları zaman, her biri kendi kaderinin sınırlarını yansıtarak, hayatın genel senfonisini yaratmaktadır.

Anna Karenina’nın Sanat Değeri: *Anna Karenina*, bir roman olarak sosyal-yaşantı türünün en parlak örneklerinden biridir. Bu eser yalnız Tolstoy’un değil, klasik Rus edebiyatının da en büyük toplumsal romanlarından biridir. *Anna Karenina* çıkar çıkmaz Dostoyevski, 1877 yılında, kendi dergisinde şunları yazmıştı: “*Anna Karenina*, çağımızın Avrupa edebiyatındaki benzerlerinden hiçbirinin, kendisiyle boy ölçüşemeyeceği kadar kusursuz, mükemmel ve ölümsüz bir sanat eseridir.”

Anna Karenina, hangi yönden bakılırsa bakılsın, gerçekten de dâhi bir sanatçının eseridir. Roman kişilerinin psikolojik çözümlemelerindeki derinlik, portrelerin çizilişindeki incelik ve orijinallik, tasvirlerdeki insanı şaşırtan ustalık; dilin, edebî süslemelerden uzak yalın güzelliği, yaşantı tasvirlerindeki gerçekçilik, *Anna Karenina* romanına büyük ve erişilmez bir sanat eseri niteliği vermektedir.

Anna Karenina, sadece hazla okunan bir sanat eseri değil, aynı zamanda okurlara bütün yönleriyle hayatı tanımayı öğreten bir eserdir de.

Diriliş

Tolstoy'un üçüncü büyük sanat eseri, *Diriliş* romanıdır. *Diriliş* romanı XIX. yüzyılın sonunda, 1899 yılında yazılmıştır.

Tolstoy bu romanında, XIX. yüzyıl sonu Rusya'sının sosyal yaşıntı tablosunu çizerken, bu yaşıntının çelişkili birçok yönü bulunduğunu göstermeye çalışmıştır. Nitekim, Tolstoy'un bundan önceki, *Savaş ve Barış*, *Anna Karenina* gibi en önemli romanlarının başlıca kişileri soylular olduğu halde, *Diriliş* romanında halktan bir kadın olan Katuşa Maslova birinci planda yer almaktadır.

Diriliş romanının sanat yapısı, birçok bakımdan *Savaş ve Barış* romanıyla *Anna Karenina* romanının sanat özelliklerini taşımaktadır. *Diriliş* romanında da, yazarın bundan önceki iki büyük romanında gördüğümüz derin ve ince psikolojik çözümlemeleri, o harikulade tasvirleri, edebî süslemelerden uzak o pırıl pırıl dili görmekteyiz. Yalnız, öteki büyük eserlerinden farklı olarak, yazarın o yıllarda geçirmekte olduğu ruhsal bunalım, bu romanında kendini açıkça belli etmekte, yazar, karşımıza moralist-filozof olarak çıkmaktadır. Yazarın bu görüşleri, roman kişilerinden bazılarının, özellikle olumsuz karakterlerin tasvirinde açıkça seçilmektedir.

Yazarın Öteki Eserleri

Tolstoy, edebî, sosyal, pedagojik, politik, dinsel konular üzerinde olmak üzere yüzü aşkın eser yazmıştır. Bunlardan, edebî nitelik taşıyan en önemlileri üzerinde, yukarıda ayrı ayrı durmuştuk. Tolstoy'un, bunların dışında kalan ve çoğu dilimize de çevrilmiş olan eserleri arasında *İvan Ilyiç'in Ölümü* (1886); *Karanlığın Gücü* (1886); *Kroytser Sonatı* (1887-1889); *Şeytan* (1889); *Eğitimin Meyveleri* (1890); *Hacı Murat* (1904) gibileri en ünlüleridir.

Tolstoy'da Edebî Tür

Tolstoy, arkasında büyük bir edebî miras bırakarak öldü. Bu mirasın içinde, her şeyden önce edebiyat türlerinin çokluğu ve çeşitliliği dikkati çekmektedir. Gerçekten de Tolstoy'un edebî mirası

arasında tarihsel-psikolojik romanlara (*Savaş ve Barış*); sosyal yaşantı romanlarına (*Anna Karenina*); toplumsal romanlara (*Diriliş*); otobiyografik üçlemelere (*Çocukluk, Erginlik, Gençlik*) kısa ve uzun hikâyelere (*Kazaklar, Hacı Murat, Balodan Sonra*); sahne eserlerine (*Karanlığın Gücü, Eğitimin Meyveleri*); halk için hikâyelere ve masallara rastlamaktayız.

Ama Tolstoy'un sanat dehasının büyüklüğü ve gücü, sadece onun edebî türlerinin çokluğunda ve çeşitliliğinde değildir. Kendi zamanına kadar olan edebiyat biçimlerinden faydalanan Tolstoy, kendi yaratıcılık özelliğini de katarak bunları yeniledi, zenginleştirdi ve genişletti. Böylece tarihsel roman *Savaş ve Barış*, Tolstoy'un güçlü kalemiyle, tarihsel-felsefi görüşleriyle, derin psikolojik çözümlerle dolu eşsiz ve ölümsüz bir eser halini aldı.

Tolstoy, edebiyat sanatı ile ilgili bir yazısında şunları söylemektedir: “Bana kalırsa her büyük sanatçı, kendi kalıplarını da yaratmak zorundadır. Nasıl sanat eserlerinin özü alabildiğine çeşitli olabiliriyorsa, bunların kalıpları da alabildiğine çeşitli olabilir.”

Tolstoy'un bu düşüncelerine en iyi örnek, bizzat kendi eserleridir.

Tolstoy'un Sanat Ustalığı

Tolstoy'u inceleyen yerli ve yabancı eleştirmenlerin, Tolstoy'un sanat ustalığında dikkatlerini en çok çeken şu özellikler olmuştur: 1) Tolstoy'un eserlerindeki yaşantı gerçekçiliği, 2) Eserlerindeki eşsiz psikolojik gerçekçilik, 3) Tabiat tasvirlerindeki ustalık, 4) Sadeliği, kesinliği ve edebî anlatımı bakımından dilinin eşsizliği.

Yaşantı Gerçekçiliği: Klasik Rus yazarları içinde Rus toplumunu Tolstoy kadar enine ve derinlemesine, gerçekçi bir açıdan aydınlatan bir başka Rus yazarı gösterilemez.

Tolstoy, gerçekten de *Savaş ve Barış*, *Anna Karenina* ve *Diriliş* romanlarında, XIX. yüzyılın başından aynı yüzyılın sonlarına kadar süren bütün önemli memleket olaylarını, sadık bir ayna gibi yansıtan bir yazardır. Buna yazarın irili ufaklı öteki eserlerinde dile getirdiği memleket olayları eklenirse, Tolstoy'un eserlerinde Rus toplum yaşantısını ilgilendiren ne denli geniş bir çağı canlan-

dırdığı kolayca anlaşılabilir. Tolstoy'un, prototiplerini gerçek hayattan aldığı bu eserlerinde anlatılan olaylar, tarihsel gerçeklere tıpatıp uymaktadır.

Ama Tolstoy'daki gerçekçiliğin en büyük özelliği, yazarın, memleket yaşantısının tablosunu çizerken, asla şiirselliğe kaçmaması, olayları anlatırken, çoğu zaman sert bir yargıç gibi davranmasıdır.

Tanınmış edebiyat eleştirmenlerinden V. Neyştadt, büyük yazarın 130. doğum yıldönümüyle ilgili olarak yazdığı yazıda, Batılı bazı eleştirmenlerin düşüncelerini de yansıtarak Tolstoy'un gerçekçiliği üzerine şunları söylemektedir:

"Tolstoy'un gerçekçiliğini Batılı yazarların gerçekçiliğinden üstün tutan birçok eleştirmenler vardır. Nitekim Fransız edebiyat eleştirmeni Hippolyte Taine, bu konu ile ilgili olarak şunları yazmaktadır: 'Balzac, G. Sand, Stendhal gibi yazarlar, insanlardan çok kendi sanatlarını seviyorlar. Onlar, güzele olan sevgilerinden ötürü yazı yazıyorlar. Tolstoy ise –bunun herkes farkındadır– sanata olan sevgisinden değil, hayata olan sevgisinden, insanlara olan sevgisinden yazı yazıyor. Onun romanlarındaki insanlar, özellikle bundan ötürü, tam gerektiği gibi yaşıyorlar...' Alman edebiyat tarihçilerinden A. Brückner ise, bu konuda şunları yazıyor: 'Tolstoy, sadece yazmakla yetinmiyor, anlattığı olayları onunla birlikte yaşamamız için sizi de zorluyor. Tolstoy'un gerçekçilik konusunda ne kadar ağır bastığını anlamak için Zola'nın *Nana* romanındaki at yarışlarıyla Tolstoy'un *Anna Karenina* romanındaki at yarışlarını karşılaştırmak yeter. Bu yarışların dış görünüşünü, fotoğrafını verirken, Tolstoy, Vronski'nin kişiliğinde, kendisi bu yarışlara katılmakta, atı görmekten bile heyecana kapılan bir sporcunun izlenimlerini vermektedir.'"

Tolstoy'un Psikolojik Gerçekçiliği: Tolstoy'un psikolojik çözümleme metodunda da aynı derin gerçekçiliği görmekteyiz.

Tolstoy, dünya edebiyatının en büyük psikolog sanatçılarından biridir. "İnsanların değişkenliğini açıkça göstermek, bir insanın kimi zaman bir cani, kimi zaman bir melek; kimi zaman akıllı bir kişi, kimi zaman bir budala; kimi zaman güçlü bir adam, kimi zaman da zayıf bir yaratık" olduğunu belirtmek, Tolstoy için çok önemlidir.

İşte, Tolstoy'un psikolojik çözümlemelerinde en önemli nokta, insanların bu değişkenliği, yani karakterlerindeki dinamizmdir. Gerçek hayatta nasıl her şey değişiyor, geliyor, hareket ediyorsa, Tolstoy'un roman kişileri de ruhça devamlı bir değişme halindedirler. Onun kişileri sevmekte, acı çekmekte, aramakta, kuşku ile kıvrınmakta, yollarını şaşırmakta, inanmaktadırlar.

Tolstoy'un eserlerindeki kişilerin gerçek duyguları, çoğu zaman sözle değil, bir gülümseyişle, bir bakışla, bir vücut hareketiyle, hatta susmakla anlatılmaktadır. Bunun için *Savaş ve Barış* romanında, izinli gelen Nikolay Rostov'un, sevgilisi Sonya ile buluşma sahnesini göz önüne getirmek yeter. Nikolay Rostov, kıza nasıl davranacağını bilmez, büyük bir şaşkınlık içindedir. Tolstoy bu sahneyi şöyle anlatır: "Sonya'nın elini öptü ve ona 'sen' değil, 'siz' diye hitap etti, adını kullanırken de 'Sonya' dedi. Ama bu arada karşılaşan gözleri birbirine 'sen' diyerek tatlı tatlı öpüşmüştü."

Anna Karenina romanının ikinci bölümünün VII. pasajında, Vronski, Anna'ya onu sevdiğini söyler, Anna ondan böyle konuşmamasını rica eder. "Ağzından: 'Ne olursunuz, bunu hatırım için yapınız! Bana böyle şeyler söylemeyiniz! Sizinle iyi dost olalım' sözleri döküldü, ama gözleri tamamıyla başka sözler söylüyordu."

Diriliş romanında Tolstoy, Prens Nehlüdo'v'un kız kardeşiyle buluşma sahnesini şöyle yazmaktadır: "Burada çok şeyler söylemek gerekirdi. Ne var ki sözler hiçbir şey söylemedi. Ama bakışlar, söylenmesi gereken şeylerin söylenmediğini söyledi."

Tolstoy, roman kişilerinin ruh hallerindeki değişimleri anlatmak gerektiği zaman, sık sık dış ayrıntılardan yararlanmaktadır. Mesela Anna, Moskova'da Vronski ile tanıştıktan sonra Petersburg'a gelir. Garda kendisini karşılamaya gelen kocasını görünce onda uyanan izlenimleri, Tolstoy şöyle anlatır:

"Anna, kocasının soğuk ama gösterişli yüzüne, özellikle şimdi onu şaşırtan ve melon şapkasının kenarlarına dayanan kulak kepeçlerine bakarak: 'Aman yarabbi, kulakları niye böyle olmuş?..' diye düşündü."

Bu gözlem, hem Anna'nın ruhunda Vronski'ye karşı uyanan sevgiyi hem de kocasından soğuduğunu anlatmaya yeter.

Tanınmış edebiyat tarihçilerinden V.İ. Strojjev, bu konu ile ilgili olarak şunları yazmaktadır:

“Karmaşık ruh hallerini tasvir etmek, bütün yazarlar için özel bir güçlük taşır. Bu durumda yazarlar, alışılmış olarak, aynı cinsten, eş anlamda sözcükler kullanırlar (Mesela: yorgun, üzgün, mutsuz gibi). Tolstoy bu çeşit psiko-analizlerde, çok orijinal bir yol tutmaktadır. Karmaşık bir psikolojik kompleksi tasvir etmek için eş anlamda sözcükler yerine, tam tersine, karşıt anlamda sözcükler kullanılır. Mesela *Savaş ve Barış* romanında ‘kaygısızca yorgun’ er yüzleri, ‘neşeli, edepsizce küfürler’, ‘olağanüstü güzel, sıra saygı tanımayan gözler’ gibi deyimlere bol bol rastlanır.”

Tolstoy’da Tabiat Tasvirleri: Tolstoy, büyük ve güçlü bir tabiat tasvircisidir. Tolstoy gibi başarılı bir tabiat tasvirçisi olabilmek, ancak tabiatı sevmekle mümkündür. Tolstoy, gerçekten de, tabiatı delice severdi. Yalnız, Tolstoy’daki tabiat tasvirlerinin dikkate değer bir yanı vardır: Tolstoy’un bu tasvirleri şiirsel olduğu halde hiç de romantik değildir. Hatta tam tersine doğrucu ve gerçekçidir.

Tolstoy’da tabiat tasvirlerinin en büyük ortak özelliği, bu tasvirlerin, roman kişilerinin ruh haline uygunluğudur. Nitekim, *Anna Karenina* romanının birinci bölümünde (XXIX. ve XXX. pasajlarda) Anna, Vronski ile tanıştıktan sonra, trenle Moskova’dan Petersburg’a dönerken, ruhundaki derin heyecan anlatılmaktadır. Anna, Vronski’ye âşık olduğunu hissetmekte, bu onu hem sevindirmekte hem de geleceği bakımından korkutmaktadır: “Sinirlerinin, tıpkı teller gibi, birtakım vidalı sopacıklar üzerinde gittikçe gerildiğini duyuyordu. Gözlerinin gittikçe daha çok büyüdüğünü, el ve ayak parmaklarının sinirli sinirli kımıldadığını, vücudunda bir şeylerin soluğunu kestiğini, bu sallantılı yarı karanlıkta, bütün görüntülerin ve seslerin kendisini aşırı derecede şaşırttığını hissediyordu.”

Anna, “kendine gelmek için” dışarı çıkmaya karar verdi: “Tipi ve rüzgâr onu göğüsledi, kapıyı yüzüne itti. Bu ona eğlenceli göründü. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Rüzgâr sanki onu bekliyordu. Neşeli neşeli ıslık çalıyor, onu yakalayıp uçurmak istiyordu.”

Böylece, kar fırtınasının manzarası, Anna’nın ruhundaki büyük heyecanla uygun olarak, onun ruh halini büsbütün güçlendirmektedir.

Tolstoy'un Dili

Tolstoy'un dili, yazmaya başladığı günden bu yana, büyük bir gelişme göstermiş, yavaş yavaş son biçimini bulmuştur. Genel olarak Puşkin'in ölümünden sonra geçen yıllar içinde Rus edebiyat dilinde büyük değişiklikler olmuştur. Gogol, Lermontov, Turgenyev gibi yazarlar, Rus edebiyat dili üzerinde büyük bir etki yapmışlardır. Bunların, özellikle Gogol ile Lermontov'un, Tolstoy'un dili üzerinde de bir etki yapmış olmaları kadar tabii bir şey olamaz. Puşkin'in dili, artık Tolstoy'u tatmin etmez olmuştu. Nitekim büyük yazar, 1853 yılında, Puşkin'in *Yüzbaşının Kızı*'nı okuduktan sonra günlüğüne şunları yazmıştı: "Ne yalan söyleyeyim, Puşkin'in düz yazıları, üslup olarak değil de, anlatım biçimleriyle artık eskimiş bulunuyor. Edebiyatın bu yeni yönünde, çok haklı olarak, duygu ayrıntılarına olan ilginin yerini, doğrudan doğruya olayların kendisine olan ilgi alıyor. Puşkin'in nikelleri bana biraz yavan gibi görünüyor."

Tolstoy, bir yandan Rus ve Avrupa edebiyat dilinden yararlanırken, öte yandan, hem soylu aydınların, hem de köylülerin konuşma dilinden yararlanmıştır. Ama aşırı derecede gerçekçi olan, bütün yapmacıkların, düzmecelerin düşmanı olan Tolstoy, edebiyatta da, tabii bir dil ve tabii bir biçim kullanmaya çalıştı. Tolstoy bu konuda, özellikle *Savaş ve Barış* romanıyla *Anna Karenina* romanında büyük bir başarı sağladı. Bu iki romanın, dünya edebiyatının şaheserlerinden sayılması, elbette boşuna değildir.

Tolstoy, yarattığı kişilerin psikolojisini daha iyi belirtmek, ileri sürdüğü düşüncelerin okurlarca daha iyi anlaşılmasını sağlamak için, zaman zaman başvurduğu benzetmelerde de sadelikten, yalınlıktan hiç ayrılmamıştır. Tolstoy'un bütün eserlerinde olduğu gibi *Anna Karenina* romanında da bu çeşit güzel ve başarılı benzetmelere oldukça sık rastlanmaktadır. Örneğin: Moskova'dan dönen Vronski'nin eski hayatına girişi şöyle anlatılmaktadır: "Ama hemen ayaklarını eski kunduralarına sokar gibi, eski neşeli ve hoş dünyasına giriverdi." Tolstoy, karısı Anna ile formel ilişkilerinin kuruluşundan bir hafiflik duyan Karenin'in ruh halini "ağrıyan dişini çektiren" bir adamın, ruh haline benzetmektedir. Tolstoy,

Kiti'nin tedavisi için harcanan çabaları, Kiti'nin ağzıyla, “kırılan bir vazunun parçalarının yapıştırılmasına” benzetmektedir. Aynı romanda; “Böylece konuşma, tutuşan bir çalı ateşi gibi neşeli neşeli çitirdamaya başladı”, “Anna'nın içeri girişiyle kesilmiş olan konuşma, sönmek üzere olan bir lambanın yeniden parlaması gibi alevlendi” gibi, çok güzel benzetmelere sık sık rastlamak kabildir.

Tolstoy dilinin özellikleri; açıklık, kesinlik, uzun bir çaba ile elde edilen cümlelerin özentisiz sadeliği, anlatıştaki içtenlik, kelime dağarcığındaki zenginlik sözleriyle özetlenebilir.

Avrupa'da Tolstoy

Tolstoy, çağdaşları arasında, sürekli olarak 20 yıl Fransa'da yaşayan Turgenyev'den daha sonra, ama Dostoyevski'den çok daha önce Batı dillerine çevrilmeye başlanmış bir Rus yazardır. Mesela: Turgenyev'in, 1847-1852 yılları arasında tamamlanmış olan *Bir Avcının Notları*, 1854 yılında; 1862'de çıkan *Babalar ve Çocuklar*'ı 1863'de; 1867'de çıkan *Duman*'ı 1868'de Fransızcaya çevrilmişti. Oysaki Dostoyevski'nin en ünlü eseri olan *Suç ve Ceza*, 1866 yılında Rusya'da yayımlanmış, ancak 18 yıl sonra, yani 1884'de Fransızcaya çevrilmiştir.

Tolstoy'a gelince, ilk eseri olan *Çocukluk*, 1852 yılında Rusya'da çıkmış, 1866 yılında da, İngilizceden Fransızcaya çevrilerek Hachette yayınları arasında Paris'te basılmıştır. O zamanlar Rusya'da bile tanınmayan Tolstoy'un bu ilk eseri Fransa'da, asıl adı olan *Çocukluk* olarak değil de *Nikolinka-Bir Rus Beyinin Çocukluğu* adı altında basılmıştı.

Bu arada Tolstoy'un, Rusya'da, birbirinden güzel birçok eseri yayımlandı. Bunlar Batı dillerine de çevrildi. Tolstoy, yavaş yavaş Batı'da layık olduğu yeri almaya başladı. Nitekim, büyük yazarın daha *Savaş ve Barış*, *Anna Karenina* gibi en önemli eserleri Batı dillerine çevrilmeden, o sıralarda Fransa'da bulunmakta olan Turgenyev, çağdaşı Rus şairlerinden Fet'e 1878 yılında yazdığı bir mektupta, Tolstoy üzerine şunları söylüyordu: “Onun adı, artık Avrupa ölçüsünde tanınmaya başladı. Biz Ruslar, onun rakipsiz olduğunu çoktan biliyoruz.”

O sıralarda Turgenyev, Avrupa edebiyat eleştirmenlerine göre Rus edebiyatında baş köşede yer almakta idi. Ama Turgenyev, Batı'da, kendi eserlerini tanıtmaktan çok Puşkin ile Gogol'un propagandasını yapıyordu. Hele 1879 yılında *Savaş ve Barış*'ın ilk Fransızca çevirisi çıkınca, Turgenyev, eserin Fransa'da da başarı sağlaması için büyük bir çaba harcadı. Eserin Fransızca çevirisini, Fransız edebiyat eleştirmenlerinden Hippolyte-Taine'e, Flaubert'e, Edmond About'a gönderdi. Eserle ilgili olarak da, Paris'ten Tolstoy'a 28.12.1879 tarihli şu mektubu yazdı: "... Umarım ki eserinizin bütün gücünü ve güzelliğini anlayacaklardır. Gerçi çeviri biraz zayıf ama, büyük bir emek harcanarak yapılmış. Ben, gerçekten de büyük olan bu eserimizi, her seferinde yeni bir tat alarak 5-6 defa okudum. Gerçi eserin yapısı Fransızların sevdikleri ve kitaplarda görmesini istedikleri gibi değildir. Ama eninde sonunda hak yerini bulacaktır. Parlak bir zafer ummamakla birlikte, ağır da olsa, okurları fethedeceğini sanıyorum."

Bu konu ile ilgili olarak Rus edebiyat tarihçilerinden Rayhin şunları yazmaktadır:

"20 yıl Fransa'da kalan, devamlı olarak Fransız edebiyat çevreleriyle ilişkisi bulunan Turgenyev, Fransızların neyi sevdiklerini, kitaplarda ne aradıklarını gerçekten de biliyordu. Bundan ötürü, kendisinin Avrupa edebiyatında bir benzeri olmadığına inandığı *Savaş ve Barış* romanının başarısından, Fransızlar hesabına, şüphe etmeye elbette hakkı vardı. Ama bu sefer Turgenyev yanılmış, Tolstoy'un gücünü azımsamıştı. *Savaş ve Barış* çıkar çıkmaz, yalnız Avrupa'da değil, Amerika'da da yazarına büyük ün sağladı. Turgenyev, Tolstoy'a yazdığı 28.12.1879 tarihli mektubunun üzerinden daha iki hafta geçmeden, Tolstoy'a yazdığı bir başka mektubunda, Flaubert'in *Savaş ve Barış* üzerine olan sonsuz hayranlığını ona ilettili.

Turgenyev, 1879'da *Savaş ve Barış*'ın başarısından şüphe etmişti. 1883 yılında Fransız eleştirmeni Melchior de Vogüé de şüphelerini belirtmişti. Ama artık onun şüpheleri tamamıyla ters yönde idi. Vogüé, Turgenyev ile ilgili bir yazısında şöyle demektedir: "Soğuk bir görüşü olan ve aşırılık bilmeyen İngiliz eleştirmenleri, Turgenyev'e baş köşeyi verdi. Turgenyev'in büyümlü sahifelerini okuyunca, ben de

onların bu yargısına katılmak isterdim. Ama olağanüstü Tolstoy’u hatırlayarak kendimi tuttum.”

• • •

Rusya’da 1877 yılında yayımlanan *Anna Karenina* romanının ilk Fransızca çevirisi, 1885 yılında, Hachette yayınları arasında yer yer atlanmış ve biraz kısaltılmış olarak çıkmıştır. Bu çeviri, aynı yayınlar arasında, 1887, 1888, 1892, 1894, 1897, 1901, 1902, 1904, 1911, 1915, 1923, 1924, 1928 yıllarında da çıkmıştır. Bundan önce dilimize yapılmış olan *Anna Karenina* çevirileri, hep bu kısaltılmış Fransızca çevirisinden yapılmıştır.

Tolstoy, başka dillere çevrilen dünya yazarlarının başında gelmektedir. *Bibliographie de la France*’ın 20 Ocak 1961 tarihli sayısında, Tolstoy çevirileriyle ilgili bir yazıda 1948-1958 yılları arasında yapılan çevirilerde, Tolstoy’un daima, eserleri başka dillere en çok çevrilen 5-6 dünya yazarı arasına girdiği belirtilmektedir.

Unesco’nun yayımlamakta olduğu çeviri ile ilgili *Index Translationum* adlı yıllık 1958 ve 1959 yıllarında yayımlanan 9. ve 10. sayılarında, Tolstoy’un başka dillere yapılan çevirileri üzerine şu bilgi verilmektedir: 1957 yılında eserleri başka dillere çevrilen edebiyat yazarları içinde Jules Verne 121 çevirisi ile birinci, Shakespeare 120 çevirisi ile ikinci, Tolstoy 94 çevirisi ile üçüncü gelmektedir.

1958 yılında ise, yine Jules Verne, 143 çevirisi ile birinci, Tolstoy 134 çevirisi ile ikinci gelmektedir. Tolstoy’u, Dostoyevski izlemekte, Balzac, Mark Twain, Dickens gibi yazarlar ise, sıranın çok aşağılarında yer almaktadır. Jules Verne’in daha çok çocuklar tarafından okunduğu dikkate alınırsa, Tolstoy’un eserlerinin başka dillere çevrilen yazarlar içinde başta geldiği anlaşılmaktadır.

1908 yılında, Tolstoy’un doğumunun 80. yıldönümü ile ilgili olarak British Museum’un Tolstoy üzerine yayımladığı bir broşürde şu bilgi verilmektedir:

“Tolstoy, eserleri başka dillere çevrilen yazarların başında gelmekte ve Voltaire’i, Goethe’yi, Byron’u, Hugo’yu, Balzac’ı geçmiş bulunmaktadır. Bu konuda yalnız Shakespeare, Tolstoy’la boy ölçüşebilmektedir. 1888-1908 yılları arasında, yani 20 yıl içinde Tolstoy’un

çeşitli dünya dillerine çevrilen eserlerinin baskı sayısı 20 milyonu bulmaktadır.”

Türkiye’de Tolstoy

Tolstoy, Türkiye’de de eserleri en çok sevilen Rus yazarlarından biridir. Tolstoy’un, gazete ve dergilerde tefrika edilerek yarıda kalmış ya da tamamlandığı halde kitap biçiminde yayımlanmamış eserlerini bir yana bırakırsak, 1893 yılından başlayarak bugüne kadar dilimize çevrilip basılmış roman ve hikâye kitaplarının sayısı 44’ü bulmaktadır. Aynı eserin başka başka kişiler tarafından yapılmış ve başka başka adlar altında yayımlanmış çevirileri, bu sayının dışında kalmaktadır.

Gazete ve dergilerde Tolstoy üzerine yazılmış yazı ve incelemelerin sayısı da pek çoktur.

Tolstoy’un Bugüne Kadar Türkçeye Çevrilmiş Eserleri [1971 yılına kadar]

- 1- İlyas, *Yahut Hakikat-ı Gına*, çev. Gülnar (1893)
- 2- a) *Familya Saadeti*, çev. Gülnar (1893).
b) *Bir İzdivacın Romanı*, çev. Raif Necdet (1910).
c) *Samimi Saadet*, çev. İsmail Hakkı Alişan (1934).
d) *Katya*, çev. Ali Kâmi Akyüz (1940).
- 3- *Kafkasya’da Bir Esir*, çev. H. Hüsnü (1907).
- 4- *Mazlum İvan*, çev. H. Hüsnü (1907).
- 5- a) *Çar İvan Vasiliç*, çev. Dursun Paşazade, Mehmet Sedat (1891).
b) *Çar Korkunç İvan*, çev. E. Kayıhan (1947).
- 6- a) *Hacı Murat*, çev. Y. R. (1911).
b) *Hacı Murat*, çev. R. C. Ulunay (1948).
c) *Hacı Murat*, çev. N. Y. Taluy (1960).
d) *Hacı Murat*, çev. Zeki Baştımar (1961).
e) *Hacı Murat*, çev. Leylâ Soykut (1967).

- 7- a) *Anna Karenin*, çev. Raif Necdet - S. Naci, 4 cilt. (1912).
b) *Anna Karenina*, çev. Bahadır Dülger, 2 cilt (1949).
- 8- a) *Ölüm Bahsi*, çev. Ahmet Mithat (1914).
b) *Ölüm*, çev. Ali Fuad.
- 9- *Felsefe-i Hayat*, çev. Ahmet Mithat (1914).
- 10- *Facia-yı Aşk ve İzdivaç*, çev. İsmail Münir (1919).
- 11- *Hakikatnüma*, çev. İlyas (1920).
- 12- a) *Aşk ve İhanet (Serj Baba)*, çev. Orhan Nüzhet (1921).
b) *Serge Baba*, çev. H. B. Örs (1942).
- 13- a) *Acıklı Bir Sergüzeşt*, çev. Ahmet Sabahattin (1922).
b) *Kroyçer Sonatı*, çev. Ali Kâmi Akyüz (1936).
c) *Kroyçer Sonatı*, çev. N. Y. Taluy (1959).
- 14- *Ruh*, çev. Ali Fuad (1926).
- 15- *Dua*, çev. Ali Fuad (1926).
- 16- *Kelâm*, çev. Ali Fuad (1926).
- 17- *Hiddet*, çev. Ali Fuad (1927).
- 18- *Muhabbet*, çev. Ali Fuad (1927).
- 19- *İman ve İtikad*, çev. Ali Fuad (1927).
- 20- *Adem-i Müsavat*, çev. Ali Fuad (1928).
- 21- *Vicdan*, çev. Ali Fuad (1928).
- 22- a) *Bâsübadelmevt*, çev. Haydar Rifat (1933).
b) *Ölümden Sonra Dirilme*, çev. N. Y. Taluy, 3 cilt (1949).
c) *Diriliş*, çev. S. Tiryakioğlu (1959).
d) *Diriliş*, çev. E. Altay (1969).
e) *Diriliş*, çev. R. Tinal (1970).
- 23- *İnsan Ne İle Yaşar*, çev. Sofi Huri (1934).
- 24- *Nerede Sevgi, Orada Allah*, çev. Sofi Huri (1934).
- 25- a) *İliç'in Ölümü*, çev. Haydar Rifat (1936).
b) *İvan İlyiç'in Ölümü*, çev. N. Y. Taluy (1945).
- 26- *Efendi İle Uşak*, çev. Haydar Rifat (1936).
- 27- *Kazaklar*, çev. Ali Kâmi Akyüz (1937).
- 28- *Resimli Hikâyeler* (1937).
- 29- a) *Harp ve Sulh*, çev. Ali Kâmi Akyüz (1938).
b) *Harp ve Sulh*, çev. Zeki Baştımar (1943-49).
c) *Harp ve Sulh*, çev. Vahdet Gültekin - S. Tiryakioğlu (1958).
d) *Savaş ve Barış*, çev. Leylâ Soykut (1968).

- 30- *Yaşayan Ölü*, çev. R. Çakırgöz - S. Ş. İlter (1943).
- 31- *Çocukluk*, çev. R. Çakırgöz (1945).
- 32- *Karanlığın Kudreti*, çev. R. Çakırgöz (1945).
- 33- *Tolstoy'dan 17 Hikâye*, çev. Vâ-Nû (1946).
- 34- *İlk Gençlik*, çev. R. Çakırgöz (1946).
- 35- *Polikuşka*, çev. D. Sorakin - S. Aytekin (1946).
- 36- *Halk İçin Hikâyeler*, çev. D. Sorakin - S. Aytekin - O. Peltek, 3 cilt (1946-49).
- 37- *Gençlik*, çev. R. Çakırgöz - C. Ekinci (1947).
- 38- *Allah Hakikati Görür, Fakat Bekler*, çev. T. Baltacıgil (1947).
- 39- *Budala İvan*, çev. F. Dosdoğru (1947).
- 40- *Balodan Sonra*, çev. N. Tanur (1948).
- 41- a) *Üç Ölüm*, çev. F. Gürer (1953).
b) *Üç Ölüm*, çev. M. Özgül (1962).
- 42- *Akılsız Oğlan*, çev. M. Z. Gülsoy (1960).
- 43- *Boş Davul*, çev. M. Z. Gülsoy (1961).
- 44- *Sivastopol 1855*, çev. E. Nermi (1966).

TOLSTOY ÜZERİNE YAYIMLANAN ESERLER

- 1- *Tolstoy İbtidai Muallimi*, Nafi Atuf (1919).
- 2- *Tolstoy, Hayatı ve Eserleri*, çev. Reşat Nuri Güntekin (1933).
- 3- *Tolstoy* (Kanaat Kütüphanesinin çocuklar için hazırladığı "Büyük Adamlar Serisi"nin 19. kitabı.)
- 4- *Büyük Muztaripler*, S. K. Yetkin (1933).
- 5- *Tolstoy, Hayatı ve Eserleri*, Edward Garnett'den çev. Belkıs Boyer (1939).
- 6- *İnsanlık Tarihinde Yıldızın Parladığı Anlar*, Stefan Zweig, çev. Burhan Arpad (Kitabın 10. bölümü. Lev Tolstoy'un tamamlanmamış dramı olan "Karanlıkta Bir Işık Görüldü" için yazılan bir epilog.) (1954)
- 7- *Tolstoy: Hayat ve Sanatı*, Zeki Baştımar (1961).
- 8- *Tolstoy: Hayatı, Sanatı, Eserleri*, Haz. T. Yücel (1962).

28 Ocak 1971

*Öç benimdir,
ben karşılık vereceğim.**

* Yeni Ahid, Romalılar: 12:19 “Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı’nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: Rab diyor ki: Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.”

BİRİNCİ BÖLÜM

I

BÜTÜN mutlu aileler birbirine benzer, her mutsuz ailenin mutsuzluğu kendine göredir.

Oblonski'lerin evinde her şey altüst olmuştu. Oblonski'nin karısı, kocasının, evlerindeki eski Fransız mürebbiye ile ilişkisi olduğunu öğrenmiş; kocasına, kendisiyle aynı evde yaşayamayacağını bildirmişti. Bu durum üç gündür böyle sürüp gidiyor, gerek koca gerek aile fertleri gerek hizmetçiler üzerinde bütün acılığı ile kendini duyuruyordu. Bütün aile fertleri, hizmetçiler, artık bir arada yaşamamanın anlamı kalmadığını, bir anda, bir rastlantı ile karşılaşan insanların bile birbirlerine kendilerinden, yani Oblonski'nin aile fertleri ile hizmetçilerinden daha bağlı olduklarını hissediyorlardı. Oblonski'nin karısı dairesinden çıkmıyor, Oblonski ise üç günden beri evde bulunmuyordu. Çocuklar, şaşkın şaşkın evin içinde koşuyorlardı. Evdeki İngiliz kadın, kâhya kadınla kavga etmiş, dostlarından birine, kendisine başka yer bulması için pusula yazmıştı. Aşçı daha dün, öğle yemeğinde evden çıkıp gitmişti; bulaşıkçı kadın ile arabacı, hesaplarının görülmesini istiyorlardı.

Kavgadan üç gün sonra –kibar çevrelerde Stiva diye çağrılan– Prens Stepan Arkadyeviç Oblonski, her gün uyandığı saatte, yani sabahın sekizinde, karısının yatak odasında değil de, kendi çalışma odasında, maroken kanepede uykudan uyandı. Sanki yeniden uzunca bir süre uyumak istiyormuş gibi, toplu, bakımlı vücuduyla kanepenin yayları üzerinde döndü, öte yandan da yastığını sımsıkı kucakladı, yüzünü yastığa gömdü; ama birden fırladı, oturdu ve gözlerini açtı.

Gördüğü düşü hatırlamaya çalışarak: ‘Evet, evet nasıldı bakayım?’ diye düşündü. ‘Evet, nasıldı bakayım?.. Evet! Alabin, Darmstadt’ta bir öğle yemeği veriyordu; hayır Darmstadt’ta değil de, bir Amerikan şehrinde...’ Evet, işte rüyasında Darmstadt Amerika’daydı.

‘Alabin, cam masalar üzerinde bir öğle yemeği veriyordu. Evet, masalar da, *Il mio tesoro** şarkısını söylüyordu. *Il mio tesoro* değil de, daha güzel bir şeydi... Sonra, birtakım küçük sürahicikler vardı... Hem bu sürahiler de kadındı,’ diye hatırladı.

Stepan Arkadyeviç’in gözleri neşeyle parladı, gülümseyerek düşünceye daldı: ‘Evet, güzeldi, çok güzeldi. Orada daha pek çok güzel şey vardı, ama işte sözle, düşünceyle anlatamazsın, hatta uyanırken bile açıklayamazsın...’ diye aklından geçirdi. Çuha perdelerden birinin kenarından içeri sızan ışık çizgisini görünce ayaklarını kanepeden neşeli neşeli sarkıtarak, onlarla, karısının işlediği –ve geçen yıl doğum gününde kendisine hediye ettiği– altın işlemeli maroken terliklerini araştırdı, dokuz yıllık eski bir alışkanlıkla, yerinden kalkmadan, yatak odasında ropdöşambırının asılı olduğu yere elini uzattı. İşte o zaman, ansızın, niçin ve nasıl karısının yatak odasında değil de, kendi çalışma odasında uyuduğunu hatırladı. Yüzündeki gülümseme dağıldı, alını kırıştı.

Bütün olup bitenleri hatırlayarak: “Ah, ah, ah!” diye homurdandı. Karısıyla ettiği kavganın bütün ayrıntıları, durumunun çaresizliği, hepsinden üzücü olarak da, kendi suçu hayalinde yine canlandı.

Bu kavganın en ağır izlenimlerini hatırlayarak, umutsuzluk içinde: ‘Evet! Karım beni bağışlamayacak, bağışlayamaz! İşin kötüsü, bütün bunlara ben sebep oldum. Sebep benim ama suçlu değilim... İşin bütün acı yanı burada...’ diye düşünüyor, ‘Ah, ah!’ diye mırıldanıyordu.

Hepsinden tatsız o ilk andı: Elinde, karısına getirdiği kocaman bir armutla, neşeyle ve sevinçle tiyatrodan dönünce, karısını salonda bulamamıştı. Çalışma odasında da bulamayınca şaşmış, en sonunda onu, elinde her şeyi meydana çıkaran o uğursuz pusula ile yatak odasında görmüştü.

* Aslında İtalyanca yazılmıştır. “Hazinem” anlamına gelmektedir. –H. Âli Ediz

Her zaman sıkıntılı, her zaman telaşlı, kocasına göre sığ düşünceli bir kadın olan Dolli, elinde pusula, kımıldamadan oturuyor, yüzünde korku, umutsuzluk olduğu hâlde, öfkeyle kocasına bakıyordu.

Kadın, elindeki pusulayı göstererek:

“Bu ne? Bu?” diye sormuştu.

Bunu hatırladıkça, Stepan Arkadyeviç'i, sık sık görüldüğü üzere olaydan çok, karısının bu sözlerine verdiği cevap üzüyordu.

O anda, birdenbire çok utanılacak suçları meydana çıkan insanların düştüğü duruma düşmüştü. Suçunun meydana çıkışından sonra yüzüne, karısının karşısında düştüğü duruma uygun bir görünüş vermeyi becerememişti. İnkâr edecek, kendini hakarete uğramış sayacak, haklı çıkarmaya çalışacak, af dileyecek, hatta ilgisiz bir görünüş takınacak yerde hiç elinde olmayarak (Fizyoloji'ye meraklı olan Stepan Arkadyeviç, ‘bir beyin refleksi,’* diye düşündü) birdenbire alışılmış, saf, bundan ötürü de aptalca bir gülüşle gülümsemişti.

Bu aptalca gülüşünden ötürü kendisini bir türlü affedemiyordu. Dolli bu gülüşü görünce canı yanmış gibi irkilmiş, kendisine özgü öfke ile bir yığın acı söz söyleyerek odadan çıkıp gitmişti. O zamandan beri kocasını görmek istemiyordu.

Stepan Arkadyeviç: ‘Bütün suç şu aptalca gülüşte,’ diye düşünüyordu. Sonra umutsuzluk içinde: ‘Peki, ne yapmalı? Ne yapmalı?’ diye soruyor ve bir cevap bulamıyordu.

II

STEPAN Arkadyeviç, kendisine karşı dürüst bir adamdı. Yaptıklarından pişmanlık duyduğunu söyleyerek kendisini aldatıp kandıramazdı. Onun gibi otuz dört yaşında, yakışıklı, şıpsevdi bir adam, kendisinden ancak bir yaş küçük, beşi sağ, yedi çocuk annesi ka-

* *Anna Karenina* yazılmadan kısa bir süre önce, Rus dergilerinde, yukarıda adını verdiğimiz eserin yazarı olan Profesör Seçenov ile bir başka bilgin arasında hararetli bir polemik geçmişti. Bu polemigi halkın büyük bir merakla izlemiş olması, bu gibi konulara yüzeysel bir ilgisi bulunduğunu göreceğimiz Oblonski'nin aklına niye hemen bu sözlerin geldiğini açıklamaktadır. -H. Âli Ediz

rısına artık âşık olmadığından pişmanlık duyamazdı. Pişmanlık duyduğu biricik şey, durumu karısından gizlemeyi daha iyi becerememesiydi. Ama o, durumunun bütün ağırlığını duyuyor, karısına, çocuklarına, kendisine acıyordu. Haberin karısı üzerinde böyle etki yapacağını tahmin etseydi, belki de günahlarını karısından gizlemeyi daha iyi becerirdi. Açık olarak bu meseleyi hiçbir zaman düşünmemiş, ancak karısının kendi ihanetini çoktan fark ettiğini, bunu hoşgörüyü karşıladığını hayalinde belli belirsiz canlandırır gibi olmuştu. Hatta ona öyle gelmişti ki; çökmüş, yaşlanmış, artık güzelliğini kaybetmiş, hiçbir özelliği kalmamış, basit, artık sadece iyi bir aile anası olan karısının, içindeki adalet duygusuna uyarak hoşgörülü olması gerekirdi. Bunun tam tersi olmuştu.

Hiçbir çare bulamayan Stepan Arkadyeviç, kendi kendine: ‘Of, korkunç! Aman, aman, aman çok korkunç!’ diye tekrarlayıp duruyordu. ‘Bundan önce her şey ne kadar iyiydi, ne kadar da iyi yaşıyorduk! Karım memnun, çocuklarıyla mutluydu, ben onun hiçbir şeyine engel olmuyordum, çocuklarıyla, ev işleriyle dilediği gibi uğraşmasına karışmıyordum. Gerçekten de onun evimizde mürebbiye olması iyi bir şey değildi. İyi değildi! Bir insanın evindeki mürebbiyesine kur yapmasında, bir adilik, bir bayağılık var!.. Ama ne mürebbiye!.. (Matmazel Roland’ın çapkın, kara gözlerini, gülümseyişini, bütün canlılığıyla hatırladı.) Ne var ki, kadın evimizde bulunduğu sürece ona hiç dokunmadım. Ama hepsinden kötüsü, şimdi onun artık... Bütün bunlar sanki mahsus... Of aman!.. Ne yapmalı, ne yapmalı?’

En karışık ve çözülemeyen sorulara hayatın verdiği genel cevaptan başka buna verilecek bir cevap yoktu. Bu cevap da şuydu: Günün isteklerine göre yaşamak, yani kendini unutmak... Uykuda kendini unutmak, hiç değilse geceye kadar mümkün değildi. Kadının sürahiciklerin şarkı söyledikleri müzik dünyasına dönülemezdi ya!.. Demek ki, hayat rüyasında kendini unutmak gerekiyordu.

Stepan Arkadyeviç kendi kendine: ‘Bakalım ne olacak!’ diye söylendi, mavi ipek astarlı gri ropdöşambırını giydi. Kuşağını düğümledi, tombul vücudunu kolayca taşıyan dinç ayaklarının çevik yürüyüşüyle pencereye yaklaştı, perdeyi kaldırdı, şiddetle zili çaldı.

Bu zil sesiyle, eski dostu, uşığı Matvey, elinde efendisinin elbisesi, kunduraları ve bir telgraf olduğu hâlde içeri girdi. Onun arkasından, tıraş takımlarıyla berber de geldi.

Telgrafi alıp aynanın önüne oturan Stepan Arkadyeviç:

“Mahkemeden evrak getirdiler mi?” diye sordu. Matvey efendisine soru dolu, dostça gözlerle bakarak:

“Evet, efendim, masada,” dedi. Biraz bekledikten sonra kurnaz bir gülümseyişle ekledi: “Arabacıların patronu adam yollamış.”

Stepan Arkadyeviç cevap vermedi. Sadece aynada Matvey’e baktı. Aynada karşılaşan bakışlarından, birbirlerini ne kadar iyi anladıkları belli oluyordu. Stepan Arkadyeviç’in bakışlarında, “Bunu ne diye söylüyorsun! Sanki sen bilmiyor musun?” diyen bir hâl vardı.

Matvey, ellerini ceketinin ceplerine soktu, ayağını geri çekti, hafifçe gülümseyerek, dostça, sessizce efendisine baktı. Önceden hazırlanmış bir cümle ile:

“Pazar günü gelmesini söyledim. O güne kadar ne sizi rahatsız etsin ne de kendisini yorsun, dedim.”

Stepan Arkadyeviç, Matvey’in şakalaşmak ve dikkati kendi üzerine çekmek istediğini anladı. Telgrafi açtı, her zamanki gibi eksik yazılmış sözleri tahminle düzelterek okudu, yüzü aydınlandı.

Bir tarakla kıvrırcık favorisinde küçük bir ayrık yapmaya çalışan berberin cılalı, tombul elini bir an durdurarak:

“Matvey,” dedi, “kız kardeşim Anna Arkadyevna yarın geliyor!..”

Matvey:

“Şükür Allah’a,” dedi. Bu cevabıyla da, efendisi gibi kendisinin de bu gelişin önemini, yani Stepan Arkadyeviç’in sevgili kız kardeşi Anna Arkadyevna’nın karı kocanın barışması üzerinde bir etki yapabileceğini anladığını göstererek sordu:

“Yalnız mı, yoksa kocasıyla mı?”

Berber üst dudağını tıraş ettiği için, Stepan Arkadyeviç konuşmıyordu, yalnız bir parmağını kaldırdı. Matvey, aynaya doğru bir baş işareti yaptı.

“Yalnız. Üst katta mı hazırlatayım?”

“Darya Aleksandrovna’ya bildir, o nereye emrederse.”

Matvey tereddüt ederek tekrarladı:

“Darya Aleksandrovna’ya mı?”

“Evet, ona bildir. Bu telgrafı da al kendisine göster, bakalım ne diyecek.”

Matvey: ‘Denemek istiyorsunuz, öyle mi?’ diye düşündü ve sadece, “Emredersiniz,” demekle yetindi.

Matvey, elinde telgraf, gıcırdayan kunduralarıyla ağır ağır yürüyerek odaya döndüğü zaman, Stepan Arkadyeviç yıkanmış, taranmış, giyinmeye hazırlanıyordu. Berber, artık gitmişti.

“Darya Aleksandrovna, gitmek üzere olduklarını bildirmemi emrettiler, nasıl isterlerse, yani siz nasıl isterseniz, öyle yapsınlar dediler.”

Matvey, elleri ceplerinde, başını yana doğru eğerek ve yalnız gözleriyle gülerek bunları söylemiş ve gözlerini efendisine dikmişti.

Stepan Arkadyeviç biraz sustu. Sonra iyi, biraz da acınacak bir gülümseme güzel yüzünde dolaştı. Başını sallayarak:

“Ee, Matvey,” dedi.

Matvey:

“Merak etmeyin efendimiz, düzelir,” dedi.

“Düzelir mi?”

“Evet efendimiz.”

“Öyle mi sanıyorsun?” dedi. Sonra, kapının arkasında bir kadının entarisinin hışırtısını duyarak sordu:

“Kim var orada?”

Kesin ve tatlı bir kadın sesi:

“Benim efendim,” dedi ve kapının ardından, çocukların dadısı Matryona Filimonovna’nın sert ve çiçek bozuğu yüzü görüldü.

Ona, kapıya doğru yürüyen Stepan Arkadyeviç:

“Ee, ne var bakalım Matryona?” diye sordu.

Karısına karşı tamamiyle suçlu olmasına, kendisinin de bunu hissetmesine karşın, evdekilerin hemen hepsi, hatta Darya Aleksandrovna’nın başlıca dostu, çocukların dadısı bile, Stepan Arkadyeviç’ten yanaydılar.

Neşesiz bir sesle:

“Ne var?” diye sordu.

“Efendim, gidip özür dilemelisiniz!.. Belki Tanrı yardımcınız olur. Çok acı çekiyorlar. Görmek bile insanı üzüyor. Evin içinde her şey altüst oldu. Efendim, çocuklara acımak gerek! Özür dileyiniz, efendim! Ne yaparsınız! Sefayı seven, cefaya da...”

“Ama, kabul etmez ki...”

“Siz elinizden geleni yapın! Tanrı bağışlayıcıdır, Tanrı’ya yalvarın efendim, Tanrı’ya yalvarın!”

Stepan Arkadyeviç birdenbire kızarak:

“Peki, haydi sen git!” dedi ve kararlı bir eda ile sırtından ropdö-sambırını atarak Matvey’e döndü: “Elbiselerimi ver de giyineyim.”

Matvey, üzerindeki görünmez bir şeyleri üfleyerek, boyuna geçirilmek üzere hazırlanmış gömleği elinde tutuyordu. Görünür bir istekle onu efendisinin bakımlı vücuduna giydirdi.

III

STEPAN Arkadyeviç giyinince, kokular süründü. Kolluklarını düzeltti. Sigaralarını, para cüzdanını, kibritlerini, çift zincirli ve madalyonlu saatini alışıktır bir hareketle ceplerine yerleştirdi. Mendilini silkti. Uğradığı felakete karşın, kendini temiz, hoş kokulu, sağlıklı ve neşeli buldu. Bacakları hafifçe titreyerek yemek odasına yürüdü. Kahvesi ile birlikte mektupları, mahkeme evrakı kendisini orada bekliyordu.

Mektupları okudu. Bunlardan biri çok tatsızdı, karısının çiftliğinden orman satın almak isteyen bir tüccardan geliyordu. Bu ormanın satılması gerekiyordu, ama şimdi, karısıyla barışmadan, bunun lafı bile edilemezdi. Burada en hoşuna gitmeyen şey, ileride karısıyla söz konusu olacak barışmaya para işinin karışmasıydı. Böyle bir çıkarın etkisi altında kalabileceği, bu ormanı satabilmek için karısı ile bir barışma yolu arayacağı düşüncesi onuruna dokunuyordu.

Mektupları bitirince, Stepan Arkadyeviç mahkemeden gelen kâğıtları önüne çekti. İlk dosyayı hemen gözden geçirdi. Kalın bir kurşun kalemle bazı notlar yazdı, sonra kâğıtları bir yana iterek, kahvaltısını etmeye koyuldu. Kahvesini içerken de, henüz mürekkebi kuramamış sabah gazetesini açıp okumaya başladı.

Stepan Arkadyeviç, çoğunluğun görüşüne uygun, aşırı olmayan, liberal bir gazete alıp okurdu. Bilim, sanat ve politika kendisini özel olarak ilgilendirmedeği hâlde, okuduğu gazetenin ve çoğunluğun bütün bu konulardaki görüşlerine sımsıkı bağlıydı. Bu görüşlerini ancak, çoğunluğa uyarak değiştirirdi. Daha doğrusu o, görüşlerini değiştirmezdi de, onlar, farkında olmadan, kendiliğinden değiştirdi.

Stepan Arkadyeviç, ne görüş ne de akımları seçerdi; bu akım ve görüşler kendiliğinden ona gelirdi. Tıpkı şapkasının ya da ceketinin biçimini de kendisi seçmediği, herkesin giydiğini giydiği gibi... Genel olarak olgunluk çağlarında gelişen çeşitli fikir çalışmalarının zorunluluk hâlini aldığı belli bir toplumda yaşayan kendisi gibi bir adamın görüşleri olması, bir şapkası olması kadar zorunluydu. Liberal görüşü, çevresinde yaşayanlardan çoğunun paylaştıkları tutucu görüşe yeğ tutmasının nedeni, liberal görüşü daha akla yakın buluşundan değil, bu görüşün, sürdüğü yaşayış biçimine daha uygun gelmesindendi. Liberal Parti Rusya'da her şeyin kötü olduğunu söylüyordu. Gerçekten de, Stepan Arkadyeviç'in borcu çoktu, parası ise hiç yetmiyordu. Liberal Parti, evliliğin modası geçmiş, yenilenmesi zorunlu bir müessese olduğunu söylüyordu. Aile yaşantısı gerçekten de Stepan Arkadyeviç'e çok az tat veriyor, onu, yaradılışına hiç de uygun olmayan, yalana, ikiyüzlülüğe zorluyordu. Liberal Parti dinin, sadece kara cahilleri dizginleyen bir araç olduğunu söylüyor, daha doğrusu öyle demek istiyordu. Gerçekten de en kısa dinî törenleri bile ayakları sızlamadan dinleyemeyen Stepan Arkadyeviç, bu dünyada da çok mutlu yaşanabilirken, o korkunç ve tantanalı sözlerle öteki dünyayı dile getirmenin anlamını bir türlü kavrayamıyordu. Bunlarla birlikte, neşeli şakalardan hoşlanan Stepan Arkadyeviç, atalarımızla övüneceksek, Rürik'de* durmamak ve ilk atamız maymuna kadar gitmek gerektiğini söyleyerek, bazen akıllı uslu insanları şaşırtmaktan hoşlanırdı. Böylece liberal görüş, Stepan Arkadyeviç'te bir alışkanlık hâline gelmişti. Beyninde yarattığı hafif sislenmeden ötürü yemekten sonra içtiği

* Rürik: Rusların ilk hükümdarlarından. -H. Âli Ediz